

Розділ перший,

у якому історія отримує поштовх

У Тихоландії здебільшого гарна погода. Втім, і без дощових днів не обходилось. Траплялися вони, на щастя, нечасто, але тоді вже дощ лив, як із ринви. Одного такого дня, власне, й почалася наша історія.

Дощ не вщухав, він падав і падав з ранку до вечора.

У маленькій кухні біля пані Шошо вмовстився Джим Гудзик, а поруч сиділа принцеса Лі Сі. Вона-бо мала цілих два тижні шкільних канікул. Щоразу, заїхавши до друзів на посиденьки, дівчинка привозила Джимові гарний дарунок. Якось Лі Сі подарувала йому кришталеву кулю, всередині якої містився крихітний куточок Мандали: потрусиш кулю, і на будиночки й землю падає сніг! Іншого разу вона подарувала Джимові строкату паперову парасольку, а ще якось вручила зручну точилочку для олівців, зроблену у вигляді невеличкого паротяга.

Але нині наречена взяла з собою для Джима гарненьку мандалійську скриньку з фарбами. Посідали діти за кухонним столиком одне проти одного і щось малювали. Вмовстилася поміж них і пані Шошо. Вона начепила окуляри і доплітала Джимові шалик, ухитряючись при цьому читати вголос якусь грубу книжку. Історія була дуже цікава, проте хлопчик в одне вухо впускав її, а в інше випускав, раз по раз

поглядаючи у вікно, по якому стікали дощові струмки. Туман від дощу стояв такий густий, що годі було й угледіти, як на Лукасовій залізничній станції під випнутим дахом до старенької товстулі Емми горнеться мала паротяжка Моллі, і їй сухо й тепло...

Але не подумайте часом, що то був якийсь безпросвітний дощ, який іноді встигає нам обриднути. Ні, аж ніяк. У Тихоландії навіть негода має свою вигоду, — вона сповнена веселощів і завяття. От, наприклад, вода: здавалося, вона вирішила влаштувати справжнісінький концерт. Дзін! Кап! — перемовлялися між собою дощові краплі і весело тарабанили у підвіконня. Бульк! Гур-гурр! — вторували їм ринви, а дощові потоки клекотіли так, наче якийсь натовп у захваті гучно заплескав у долоні. Раптом Джим уздрів, як зі своєї маленької станції вийшов Лукас, поглянув на небо, після чого забрався на свою паротяжку і рушив під дощ. А Моллі й далі стояла під рятівним дахом. Мала вже підросла і була лише вдвічі менша за Емму. Вона вже нагадувала справжнісінький дитячий паротяг, у кабінці якого тепер спокійнісінько міг уместитися напівпідданий Джим.

Лукас об'їхав довкола острова кілька разів — хай усі бачать, що залізниця у Тихоландії працює і в негоду!.. Тоді взяв і знову загнав Емму під дах станції, до Моллі, підняв комір, натягнув на лоба картуза і сягністою ходою рушив до будинку пані Шошо. Джим скочив на ноги і відкрив своєму другові двері.

— Бр-р-р, бодай тій погоді цей та той, — пробурчав Лукас і струсив воду з картуза.

— Добридень, Лукасе, — мовив малий і засяяв з радості.

— Добридень, колего, — відказав Лукас.

Джим не знав точно, що означає це слово, проте розумів, що, мабуть, так один до одного звертаються машиністи. Він крадькома глянув на Лі Сі, чи звернула вона увагу на це. Але маленька принцеса не подавала жодного знаку.

Лукас привітався з обома панянками, тоді всівся в фотель за столом і спитав:

— Чи можу я сподіватися на горнятко гарячого чаю з цяпочкою рому?

— Ще б пак, — весело озвалася пані Шошо, — кращого способу вберегтися від застуди в таку негоду годі й шукати. Лі Сі привезла мені бляшанку духмяного китайського чаю, та й ром знайдеться.

За хвилю пані Шошо налила чаю, і маленьку кухню поступово наповнили невимовні аромати. Тим часом Лукас уже милувався картинами, що їх устигли намалювати Лі Сі з Джимом. Потім малювання довелося позабирати, бо все було готове до чаю. На додачу пані Шошо внесла велетенського пирога з родзинками, горіхами й цукатами, густо посипаного цукровою пудрою. Годі й казати, що смакував він неперевершено, адже всі знали: у цій справі пані Шошо справжня майстриня.

Коли від пирога не зосталося й крихти, Лукас відкинувся на спинку фотеля і набив люльку. Джим і собі вийняв люльку, яку на заручини йому подарувала маленька принцеса. Певна річ, Джим не курил. Машиніст відрадив хлопця від куріння і сказав, що коли той смалитиме, то не виросте з малих штанців. Бо це дорослим усе байдуже, коли вони курять: рости ж їм уже не треба, а Джим ще був лиш наполовину підданець, і навряд чи хотів залишитися таким до віку вічного.

Надворі вже посутеніло, та й дощ трохи вщух. У кухні було тепло й затишно.

— Давно хотів тебе спитати, Лі Сі, — спроквола запаливши люльку, почав Лукас, — як там мається пані дракониця Зубер?

— І досі спить, хоч з гармати стріляй! — відказала маленька принцеса своїм тонюсінким пташиним голосочком. — А проте, що то за краса! Вона сяє й іскриться від голови до хвоста, так наче створена зі щирого золота. Мій батько

накаже охоронцям пильнувати її день і ніч, аби ніхто не потривожив її чарівного сну. Він звелів негайно йому повідомити, щойно дракониця почне прокидатися. Тато одразу ж вам сповістить.

— Чудесно! — зрадив Лукас. — Тим більше, що чекати вже недовго. Дракониця казала, що за рік прокинеться.

— За підрахунками наших учених мужів, — промовила Лі Сі, — ця велика мить має настати за три тижні й один день.

— Тоді я перший спитаю драконицю, звідки мене викрала піратська зграя і хто я такий насправді, — сказав Джим.

— Так-так, — сумно зітхнула пані Шошо.

Вона боялася, що Джим тоді назавжди поїде з Тихоландії, а отже, вона знову буде сама. А проте, вона, звісно, розуміла, що Джим мусить відкрити таємницю свого походження. Тому більше нічого не сказала, тільки ще раз важко зітхнула.

Джим узяв коробку з іграми, і вони вчотирьох зіграли спершу в «Не гарячкуй», тоді в «Упіймай ковпачок», і зрештою переграли у всі ігри, які там були.

Виграла здебільшого маленька принцеса. І хоча так уже траплялося й раніше, проте Джим ніяк не міг із цим змиритися. Лі Сі йому й справді страшенно подобалась, але йому більше було б до душі, якби дівчинка не була такою кмітливою. Він, звісно, навіть часом піддавався б, щоб вона виграла, але ж куди тепер — вона й так раз у раз перемагала.

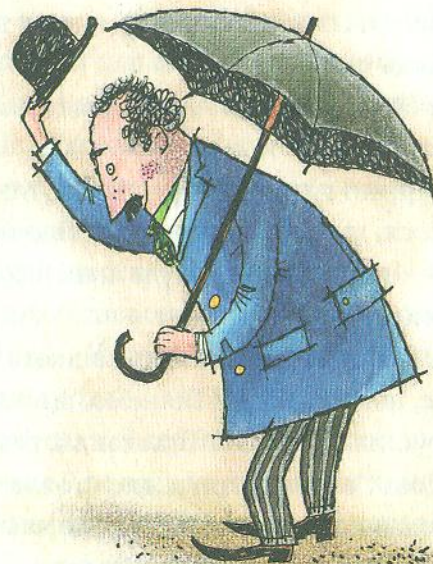
Тим часом надворі геть стемніло і передощилося. Раптом хтось постукав у двері. Пані Шошо відчинила, і до хати увійшов пан Неталан. Він склав свою парасольку, поставив її в куток, зняв капелюха і вклонився.

— Доброго здоров'ячка, доброго здоров'ячка всім! Бачу, ви присвятили цей вечір цікавезним іграм. Знаєте, панове, сидів я оце у своїй домівці, і мені стало трохи самотньо, от я й подумав, чи не заважатиму бува, коли пристану до вашої компанії.

— Ми тільки за, — сказала пані Шошо.

Вона поставила на стіл перед паном Неталаном горнятко і налила в нього чаю з великого пузатого чайника.

— Сідайте, пане Неталане, з нами.

— Дякую, — мовив чоловік і сів. — Хотів би вам зізнатися, що мені останнім часом засіла в голові одна думка. Я залюбки вислухав би, що ви скажете на це. А думка ця ось яка: кожен мешканець Тихоландії має своє призначення. А я знай собі тільки гуляю і справно корюся. Погодьтеся, що далі так тривати не може.

— Ото й усього?! — спитала пані Шошо. — Ми всі вас дуже любимо таким, як ви є.

— Саме таким, — докинула маленька принцеса.

— Дуже дякую, — відказав пан Неталан, — але ж таке безцільне існування — хіба це життя? При цьому я, можна сказати, людина напрочуд освічена, і знаю таке, що часом і сам собі неабияк дивуюсь. Але, на жаль, нікому це не треба.